

קָבֵץ

תֹזֶךְ הַגִּזְחָל

דִּבּוֹרִים נָרוֹאִים וּנְפָלָאִים,
מִעֲוָרִים מַעֲוָרִים וּמַזְקָנִים,
אֲשֶׁר מִתּוֹךְ תַּגִּזְחָל נָכַע מִקּוֹר חַכְמָה נָכְעִים,
לְקַחְיוֹת נְפָשָׁת כָּל חַי וּמְשָׁם יִשְׁקוֹן חַדְרִים,
לְהַתְּחַזֵּק בְּעִכּוֹדָת הַבּוֹרָא בְּכָל דָּרְגָה שִׁיחָיו נִמְצָאים

*

אֲשֶׁר נָאָמַרְנוּ בָּרְבִּים בְּמַהְלָךְ סְעוֹהוֹת שְׁבַת שֵׁיל

פָּרָשָׁת נַחַת

שָׁנָת תִּשְׁעַ"ה

*

עַל יְדֵי מִרְן מִזְהָרָא"ש שְׁלִיט"א

יִצְא לְאוֹר לְקֻרָאת שְׁבַת פָּרָשָׁת תִּשְׁעַ"ג

עַל יְדֵי תַּלְמִידִי מִתְּבוּתָה חִוֵּל חַקְדָּשׁ

חַסְדָּיו בָּרְכָּב

עִיר חַקְדָּשׁ יְרוּשָׁלָם תּוֹבְבָּא

פְּרִשָּׁת נָח

לַיְלָה שֶׁבֶת קָדֵשׁ פְּרִשָּׁת נָח הַתְּשִׁמְשָׁה

בְּלִיל שֶׁבֶת קָדֵשׁ בְּסֻעֹּה רָאשׁוֹנָה דִּבֶּר מֹהֲרָא"שׁ נ"י דְבָרִים נֹרְאִים וְגַפְלָאִים מְאֹד עֵל פִּי דָּבָרִי רַبָּנוּ ז"ל בְּלִקְוּטֵי מֹהֲרָן חָלָק א' סִימָן ט' הַמִּדְבָּר מִתְפָּלָה וּמִתְבָּתָה נָח, עַזְן שֶׁם.

פֶּתַח וְאָמֵר מֹהֲרָא"שׁ נ"י, רַבָּנוּ ז"ל אוֹמֵר, (מוֹהֲרָא"שׁ נ"י) חָור בְּקַצְרָה עַל
בְּמַה נִקְדוּת שְׁבָתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבָּנוּ ז"ל), בַּי עַקְרָב חַחִיוֹת מִקְבָּלִין מִתְפָּלָה,
כְּמוֹ שְׁפָתּוֹב (תְּהִלּוֹת מ"ב): "תְּפָלָה לְאָל חַיִּים". וּבְשִׁבְיל זה צְרוּד
לְהַתְּפִלֵּל בְּכָל פָּחוֹ, בַּי בְּשִׁמְתְּפִלֵּל בְּכָל פָּחוֹ וּמְכַנִּים בָּחוֹ בָּאוֹתִיות
הַתְּפָלָה, אָזִי נִתְחִיד שָׁבָחוּ שֶׁם וּכְיוֹן, אָבֵל

בְּשָׂאָדָם עַזְמָד לְהַתְּפִלֵּל, אָזִי בָּאים מִחְשָׁבּוֹת זְרוֹת וִקְלָפּוֹת וּמִסְבָּבִין
אָתוֹ, וְנִשְׁאָר בְּחַשְׁךְ וְאֵין יִכּוֹל לְהַתְּפִלֵּל, כְּמוֹ שְׁפָתּוֹב (איַיָּה מ):
"סְכִת בְּעֵנֵנוּ לְךָ מַעֲבוֹר תְּפָלָה", וּכְתִיב (תְּהִלּוֹת מ"ב): "סְבִיב רְשָׁעִים
וְתְּהִלְכוֹן", שְׁחִרְשָׁעִים, חִינּוֹת הַקְּלָפּוֹת, מִסְבָּבִין אָתוֹ. שְׁבָרָם וְלֹתָה
חִינּוֹ בְּשִׁעת הַתְּפָלָה, שְׁחִיאָה עַזְמָדָת בְּרוֹמוֹ שֶׁל עַזְלָם" (ברכוֹת ו).

וְר֔ע, שִׁישׁ פְּתָחִים חֲרֵבָה בְּחַשְׁךְ חֹזֶה לְצִיאָת מִשְׁם, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ
חַכְמִינִי, זְבּוּזִים לְבָרֶכה (וַיֹּאמֶר לוֹ): 'הָבָא לְפָטְמָא, פָּוֹתְחֵין לוֹ יִשְׁלֹׁשׁ
פְּתָחִים חֲרֵבָה; נְמִצָּא, שִׁישׁ פְּתָחִים חֲרֵבָה בְּחַשְׁךְ גַּם לְצִיאָת מִשְׁם.

אבל האדם הוא עיר ואינו יודע למצא הפתחה. ודע, שעל ידי אמת זוכח למצא הפתחה, כי עקר אור תמיינר היה קדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (תהלים כ"ז): "ה' אורי ווישעין" ועל ידי שקר הוא מסלק את קדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (שמות ס): "לא תשא את שם ה' לשונא", כי על ידי שוא מסלק את קדוש ברוך הוא, כי "דבר שקרים לא יפוזן לנגד עיניו". אבל על ידי אמת, קדוש ברוך הוא שוכן עמו, כמו שכתוב (תהלים קמ"ה): "קרוב ה' לכל קוראיו לכל" ובזאת ובשהקדוש ברוך הוא עמו, הוא מאייר לו איך ליאצא מתחשך המונע אותו בתפלתו, כמו שכתוב: "ה' אורי".

זה פרוש: בראשית ו' צחר תעשה לתבה, פרש רש"י: יש אומרים חלוץ, ויש אומרים אבן טוב ותחלוק שבין חלוץ לאבן טוב כי החולוץ אין לו אור בעצמו, אלא דרך שם נבנש האור, אבל בשאיין אור, אין מאייר; אבל אבן טוב, אבל בשאיין אור מבחניין הוא מאייר בעצמו. בן יש בני אדם שדבריהם הוא חלוץ, ואין בה להoir לחם בעצטם; זה: יש אומרים, ואמרתם געעה חלוץ; ויש שאמרתם געעה אבן טוב ומאייר וכו', עין שם כל זה בדברי ריבנו ז".

והסביר מזהרא"ש נ", כי הנה עקר החיים מקבלין מן התפלת, כמו שאומר הוֹד תִּפְלֶךָ (תהלים ט"ב) תפלה לאל חי, וכשאדם מרגיל את

עצמו להתפלל אליו יתברך תמיד, והוא רגיל לפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמיינות ובפניות גמורה, באשר ידבר איש אל רעהו וhaben אל אביו, או כי הוא מתרחיל להרגיש טעם וחיות אחרת בכל ימי חייו, כי כזו מתרחש באוותיות התפללה, והוא כי חיים טובים ומתקנים באמת, אבל בשאדם עומד להתפלל, או באים מחשבות זרות וקלפות לבלבו אותו, כי הם גבראים מהחטאיהם והעונות שעשה ביום הקודמים, כי מכל חטא ועון גברא מל'א הפשחת וקלפה, וקלפות אלו באים לנעם בו ולבלבל אותו מתפלתו, והם מסבבים אותו מפל צד, ועוין חזק משביב, עד שהוא בסכנה שלא יעוזב את התפללה לנמרי ושלא יתיאש מן הרחמים, ואז עקר העצה רק לחש את הדבור האמת, חינו לו מר את התפללה מעתק החלב מהמקום שהוא נמצא בה עכשו, אפילו אם הוא מסבב עם חזק ומרירות, כי הדברים אמת יאיר לו אור השם יתברך למוצא את הפתחה לצאת מן החשך, כי בודאי יש פתחים הרבה לצאת, וכמו שאמרו חכמינו חזקוני תקודשים (ומא לה ע"ב) תבא לטעמא פותחים לו, חינו אפילו בשבעה ליטמא חם ושלום, כבר פותחים לו פתחים איך לצאת מן החשך, רק הארץ היא שהקלפות הנ"ל מסבבים את הפתחה ועושים חזק וערפל סביבו שלא נראה ויוצא את הפתחה, וכןן העקר להוציא דבר מפיו עם אמת, חינו לו מר לפני חזקן

ברוך היא איך שנמצא בתודח החשך ואיך שצאר לו מaad, ואיזי הדיבור אמת יאיר לו אור הקדוש ברוך הוא, בוחינת (תהלים כ"ז) ה' אורי וישע, ואו יראה את האור ליצאת מותך החשך, וזהו עצה נוראה וגפלאה לכל אדם בכל זמן, כי תמיד איך שהוא, אפילו אם הוא נמצא בתודח החשך וכי גדול, תמיד יכול לקשר עצמו אל הדיבור אמת, ולפרש שיחתו לפניו הקדוש ברוך הוא איך שצאר לו מaad מפל החשך המסביר אותו מפל צד, וזה בעצמו יAIR לו תדריך ליצאת מן החשך, ויזכה לקבל חיות חדשה, ולחדש בהו בתודח דברוי התפלה, אשורי לו.

ורבנו ז"ל מגלה לנו באז, שבכל זה הוא סוד תפת נח, כי תפת נח מרימות על תפת התפלה, הפוגן על האדם מהפינים חזוניםים המתגברים בראש כל חווונות, ובשעה שהטபיאיל זורם ושותף בחווין, שהם כללותם כל הבלבולים ומהשבות ורות שנעים מעוננות האדם (לקוטי מורה"ז חלק א' סימן מה), אין עזה אחרה רק לסגור את עצמו בתודח תפת התפלה, ולמצא הדבר אמת ליצאת מותך החשך, וזהו מה שנצטווה נח (בראשית ו): צהר תעשה לתפה, ופרש רש"י, יש אומרים חלון ויש אומרים אבן טוב, הינו שנצטווה שייעשה לעצמו או ר בתודח תפת התפלה, שיAIR לו אפילו בתודח החשך שהיה שרוי

בָּעוֹלָם, וַיֵּשׁ בָּזֶה שְׂפִתִּי מִדְרָגֹת, יֵשׁ אֶחָד שְׁחוֹא בִּמְדָרָגָת "אָבִן טֻוב", תְּנִינוּ שְׁחוֹא מַאיָּר בְּעַצְמוֹ, וְאַיִלּוּ צְרִיךְ אָורֶם מִבְּחֹזֶין, כִּי הוּא מַתְגָּבֵר בַּעֲבוּדָת הַתְּפִלָּה מִעִצְמוֹ, וְתִּמְיד מַזְכֵּא אֶת הַדָּבָר אַמְתָה שְׂיִיר לְזַאת מִתּוֹךְ הַחַשָּׁה, שְׁחוֹה, "יֵשׁ אָזְמָרִים" אָבִן טֻוב, תְּנִינוּ יֵשׁ אַלְוָן שְׂאַמְּרִיתָם הוּא בָּמוֹ אָבִן טֻוב הַמְּאיָר מִעִצְמוֹ, אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שְׁעַדְיוֹן אַיִלּוּ אַזְחָוּ בָּזֶה, רַק הוּא בְּבִחְנִית חַלּוֹן, שָׁם מַאיָּרים לוֹ מִבְּחֹזֶין, הוּא נֹתֵן מִקּוֹם לְאָור שִׁיבְנָס לְפָנִים, בָּדָרֶךְ הַאָור שִׁיבְנָס בְּחַלּוֹן, בְּזֶה הוּא מַתְחַזֵּק לְעַסֵּק בַּתְּפִלָּה בְּשִׁמְעֹזְרִים אַתָּהוּ, שְׁחוֹה "יֵשׁ אָזְמָרִים" חַלּוֹן, יֵשׁ שְׂאַמְּרִיתָם הוּא בָּמוֹ חַלּוֹן, הַנֹּוֹתֵן מִקּוֹם לְאָור לְפָנָים בְּתַזְכָּרָה, כִּי בְּשִׁמְעֹזְרִים אַתָּהוּ לְמַצְאוֹא אֶת הַדָּבָר אַמְתָה וְלִצְאתְּ מִתּוֹךְ הַחַשָּׁה, הוּא מַתְעִיר מִיד, נִמְצָא שְׁמַרְפּוֹן בְּתִבְתָּחָת נֵה אֵיךְ לְהַתְּחַזֵּק בַּעֲבוּדָת הַתְּפִלָּה בְּכָל מִקּוֹם וּבְכָל זָמָן, וְאֵיךְ יָכוֹלִים לְהַפְּקָד מַצְרָ"ה לְצַהָ"ר, שְׂיִיר לוֹ אָור חַשְׁמָם יְתִבְרֶךְ בְּכָל יְמֵי חַיָּיו.

וְאָמֵר מִזְהָרָא"שׁ נֵי, שְׁעַיל פִּי זֶה מוֹבֵן מַאֲדָד דְּבָרִי רְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה בְּרִישׁ פָּרָשָׁת הַשְׁבּוּעָה, עַל הַפְּסִוק (בראשית ו) תְּמִימָה חַיָּה בְּדוֹרוֹתֵינוּ, יֵשׁ מְרֻבּוֹתֵינוּ דָּרְשִׁים אַתָּהוּ לְשִׁבָּה, בֶּל שְׁכַנְוּ שְׁאַלּוּ חַיָּה בְּדוֹר צְדִיקִים חַיָּה צְדִיקִים יוֹתָר, וַיֵּשׁ שְׁדוֹרְשִׁים אַתָּהוּ לְגַנְגָּאֵי, לְפִי דָּרוֹן חַיָּה צְדִיקִים וְאַלּוּ חַיָּה בְּדוֹרָוּ שֶׁל אֲבָרְהָם לֹא חַיָּה גַּחֲשָׁב לְכָלּוֹם, וַיֵּשׁ לְתִמְתָּה לִמְהָדָרְשִׁוּ ?גַּגְגָּאֵי עַל נֵה, שְׁהַתּוֹרָה מַעֲדָה עַלְיוֹ "אִישׁ צְדִיק תְּמִימָה"? אֲבָל

על פי הנ"ל מובן מeo, שאין הבוגה לנגאי ממש, אלא על אייזו מדרגה אחו בעבודת התפלה, לפי ה"יש אומרים" שאבן טוב היה לו בתבה, חינו שהיה במדרנת אבן טוב המPAIR מעצמו בעבודת התפלה, ואינו צריך לאור מבחן, אזי דורשים "בדורותיו" לשבה, כי אילו היה בדור של צדיקים היה צדק יותר, כי היה מאיר באור תפלה גם לאלו שבחוץ, שהזה נשבח חכמי גדול, אבל לפי ה"יש אומרים" שהלן היה לו בתבה, והאור בא לו מבחן, אזי דורשים "בדורותיו" לנגאי, כי אילו היה בדורו של אברהם אבינו, שהיא בודאי היה עבדת התפלה לכל העולם כמו אבן טוב, וכן שאמרו חכמיינו הקדושים (בבא בתרא ט"ז) אבן טוב דיתחה תלייה בצדאו של אברהם אבינו שב חולה הרואה אותו מיד מתרפא, ובשעה שנפטר אברהם אבינו מן העולם תלאת הקדוש ברוך הוא במליל חמה, אם היה נח באותו זמן לא היה נחשב לכלום, כי היה היה מותבטל לנMRI מפני אורו הנגדל של אברהם אבינו, בדרך הלכה המתבטלת מפני אור החמה, שהזו מה שפרש רש"י אחר כך, את האלים התהלך נת, ובאביבם הוא אומר (בראשית כד) אשר התהלךתי לפניו, נח היה צריך סעד לתמכו אבל אברהם היה מתחזק ומהילך בצדקו מיAliו, כי אברהם היה לו אבן טוב זהה בצדאו, חינו בדברו, שהיה מאיר בעצמו, ולא היה צריך סעד

לתוכו, אבל נת, לפי ה"יש אומרים" שחלוון היה לו בתקה, היה
עדין צרייך סעד לתוכו, חינו שיאירו לו מבחן לחתוך בעבודת
התפלה, וכאן את האלים התהלך נת, והבן, והשם יתברך יוננו
לעסוק בעבודת התפלה באמת, הן בתקלה בבחינת חלוון, שנ加倍ל
האור מבחן, והן אחר פ"ז בבחינת אבן טוב, שנAIR או רהתפלה
בכל העולם כלו, עדי נפה לראות בחתנות אורו יתברך לכל באוי
עו"ם, במתורה בימינו אמן ואמן.

בְּקָר שֵׁבֶת קָדֵש פָּרִישָׁת נַחַת ה'תשס"ה

בשבת קדש בבקר, בעת קידושא רבא, דבר מוהר"ש נ"י דבורים
נוראים ונפלאים מאד בספורי מעשיות של רבי נז"ל במעשה מזובב
ועכבייש מעשה ז' דף קי"ז, עין שם.

פתח ואמר מוהר"ש נ"י, רבנו ז"ל ממשיך לספר, וזה חמלקה
עשה סעודת גודלה (שקורין באיל), בכל שנה באותו היום שכבש
המלך, זהו יום ראש השנה שאו מלכים מלך מלכי המלכים
הקדוש ברוך הוא על כל העולם כלו, ואו עושים סעודת לכבוד
קדשת היום, ובמו שפטונו (נחמה ת"ז) לבו אכלו משמנים ושתו

ממתוקים ושלחו מנוגת לאין נכון לו כי קדוש היום לאדוןנו וגנו, שפסקוק זה נאמר על ראש השנה בידוע, ואנו שמחים מאד על שזוכים לראות בחתגלוות מלכות שממים בכל העולם כלו.

והיו שם על הבאיל כל חשייר מילוכה וכל חシリם בך רך המלכים, כי איז הוא יום הדין לכל בא עולם, וכל שרי מעלה ושרי מטה, ובמו שאומרים (בזאתנה תקף) לפקד על צבא מרים בדין וכו', וספריתים וספרית מותים בפתחיהם לפניו, לפנו דין וחשבונו על כל ימות הسنة.

והיו עושים שם ענייני צחוק, (שקורין קומודיט), והיו משתקדים לצוחקים מבל האמות, מהוישמעאל ומבל האמות, והיו עושים ומעקמים בך רך שחוץ בך רך הנמים וההנחתה של כל אמת, כי يوم ראש השנה הוא יום לידת יצחק אבינו שנקרה על שם הצחוק, ובמו שבתוב (בראשית כ"א) צחוק עשה לי אליהם כל השומע יצחק לי, ואיז תוקען בשופר ומזפירין זכותו של עקדת יצחק, ומשתקדים לצוחקים מבל האמות שרחוקים מלבוזו יתברך, ואינם מקבלים על מלכותו יתברך עליהם, ודנים אותם בפי מעשיהם, ובפרט מישמעאל שהוא שגיא את יצחק, ורצה להרוג אותו, ובמו שבתוב (פסלי כ") במתלהלה

היירח זקיים וננו' ואמור הללו ממשחק אני, שהוא מלבייש הרשעות שלו בחזקוק, אבל או ביום דין רפה, מצתקים ממנה ומגלים את קלונו ברבבים.

ומן הפתם מישראל גם בון חי עוזין חזוחק, כי יש מקטרגים גם על גשותות ישראל, כי אלו מימיינים לזכות ואלו משמאליים לחובה, והצדיקים מלמדים זכות על גשותות ישראל ומצלים אותם מקטרוג המקטרוג.

ונזיה הפליך להביא לו הספר שהיה כתוב בו הנמוסים וההנוגה של כל אמה ואמה, ובכל מקום שהיה פותח את הספר, היה רואה שבות בז החנוגה והמנוסים של האמה, בך רוח שהי עוזין בעלי חזוחק ממש, כי מפתמא גם זה שעיטה חזוחק ותקאמעדיא ראה גם בון את הספר הניל, כי זה עניין שלשה ספרים שנפתחים בראש החנוגה (ראש השנה טז), של צדיקים ביןונים ורשעים, ודנים כל אמה ואמה בכפי מעשיהם, אבל על ידי גשותות ישראל תוקעים בשופר וועוזין תשובה, הם יוצאים ובאים במשפט, ונכתבים ונחתמים לאלתר

לחיים, והשם יתברך יוננו לשנה טובה וברכה ולשנה גאותה
וישועה אמן ואמן.

סעודת שלישית פרשת נח ה'תשמ"ה

בסעודה שלישית, סעודת רענן דרעוין, דבר מורה"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מורה"ן חלק א' סיון כ"ז המדבר ממדת השלום, עין שם.

פתח ואמר מורה"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר, (מוראה"ש גרא יאיר חור בקוצר על נקודה אחת שבתורה זו של רבנו ז"ל), כי למשוך את כל העולם לעובdotו לעבדו שכם אחד, ובולם ישליך אלילי בסוף זהבם, ויתפללו אל השם יתברך לבך, זה הדבר נעשה בכל דור ודור לפני השלום שבדור, כי על ידי השלום שיגש בין בני האדם, ותם חוקרים ומסבירים זה לזה האמת, על ידי זה משליך כל איש את שקר אלילי בסוף, ומקרב את עצמו להאמות וכו', עין שם כל זה בדברי רבנו ז"ל.

והסביר מזהרא"ש נ"י, כי הנה עקר הთכליות הוא שיזוכו כל חברויות כולם להכיר את השם יתברה, ושיתפלו אלו יתברה ויעבדו אותו שכם אחד, ובמו שפטות (צפניה ז) כי אז אהפה אל עםם שפה ברורה לקרוא כלם בשם הו"ה לעבדו שם אחד, אז ישליך כלם את אלילי כספם וזחם, ויבירו שאין לה כסף וחותם שום חשיבות כלל, רק העקר לעבדו יתברה בלבד, ולבקש ממנה יתברך את כל מה שאיריה, כי רק בידו יתברך כל כספם וחותם, ובמו שפטות (המ"ב) לי הכסף ולי החותם נאום ח' צבאות, אבל כל זמן שאין זוכים להכיר את השם יתברה, אין עושים ישות ומציאות מון הכסף וחותם, וכל אחד חומד וחומם בסוף השני, כי גדמה לו שזו העקר בעולם, וזה בעצמו מוגע אותו מלהגיע אל הთכליות, כי השגת הთכליות נעשה על ידי השלום שבדור, על ידי שיש שלום בין חברויות, ובכל מדברים זה עם זה, אין יכולם לחקור ולהסביר זה וזה את הთכליות, ויבאו להכיר את השם יתברה, אבל בשיש מחלוקת ומריבות בין חברויות, ובפרט בשאחד חומם ונזיל כסוף השני, אין אי אפשר להם להתאחד ביחד ולהסביר זה וזה את הთכליות, כי כל אחד רוצה לבלע את השני, ובין שהתייר לעצמו גולת חברו, הרי הוא מוכן לכל חטא ועוז, אין תקנה להיסרו מדרשו הרעה (ספר הפתחות אות גולה סימן א), ובמו ששמעו הגבור מן הפללה, שפכל התאות

ובוֹלִים להוציא את האָדָם אֶבֶל לְאַמְתָּאוֹת מִמּוֹן (סְפּוּרִי מְעֻשּׂוֹת מְעֵשָׂה י"ב מבעל תפלה), כי בשייש לאָדָם תְּאוֹת מִמּוֹן, וגם התיר לעצמו לנזול מן השני, כבר אי אפשר לדבר עמו מן התבליות ולהוציאו אותו מטעותו, והוא סימן מבחק שהוא איש פנים מaad, כי לא יתכו שאחד יגע במוֹן החשי אלא אם כן פנים מaad בתאות נאות, וזה אשר מסית אותו לנגע במוֹן של החשי, ולכך אשר מי שעוסק בעשית שלום בין אנשי הדור, ומלמד אותם את עצם הפגם לנגע במוֹנוֹ של הוצאה, כי על ידי שיחת אהדות ושלום בהז, יוביל להסביר זה לזה את האמת, וסוף כל סוף יבואו לעבד את השם ותברך שם אחד, שעוזו עקר התבליות.

וקשר מודרך"ש נ"י את עניין הנ"ל לפרקת השׁבּוּעַ בקשר נזר
ונפלא מaad, כי הינה מצינו בפרקת השׁבּוּעַ את עצם הפגם של דור
הமבול, שהשחיתתו את דרכם על הארץ, ובמו שבטות (בראשית ו)
ותשחת הארץ לפניו האלים, ותפלא הארץ חם, ופרש רשי
ולשחת לשון ערוה ועבותות אלילים, ואחר כך בתיב, ויאמר אללים
לנץ קיז כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חם מפניהם וכן,
ופפרש רשי, לא נחתם גור דין אלא על הגול, ויש להבינו למה
באמת נחתם גור דין על החם יותר מעל הערוה ועבותה

אלילים, חלא ענש הערוה וhubodah זורה יותר חמור מענש הפלג
וחחםם, והם מאסורי "יתרג ואל יעבור", מה שאין בן גול הוא לאו
בעלמא? אבל על פי דברי רבינו זיל הפלג מובן העניין מאד, כי כל
זמן שיש ערוה וhubodah אלילים בעולם, עדין יכולם להסביר זה לזה
את הפלגית, ולהוציאו אוטם מטעותם ולהוציאם אל האמת, אבל
תכף ומידי שיש פגמים בחםם והגזילה בעולם, וחומשים ונזלים זה מזה
ואין שלום ביניהם, איזי אין יכולם להתחדד ולהסביר זה לזה את
הפלגית, ולהוציאם מטעותם, ולבן נחתם גור דין על זה, כי מאו
בבר אי אפשר להוציא אוטם מטעותם, והפנ.

וזה מה שבסאמר אצל אנשי דור הפלגה, (בראשית י"א) וייחי בְּלַדְאֵרֶיךָ
שְׁפָה אַחֲתָה וּדְבָרִים אֲחָدִים וְגֹאֵל בְּפָטָף, ומישם הפליגם ה' עַל פְּנֵי בְּלַדְאֵרֶיךָ, ופרש רש"י (פסוק ט), וכי איזו קשחה, של דור הפלבול או של דור
הפלגה, אלו לא פשוטו יד בעקר ולא פשוטו יד בעקר להליהם בו,
ואלו גשטו ולא נאבקדו מן העולם? אלא שדור הפלבול חי
גزلנים והיתה מריבה ביניהם לכך נאבדו ואלו חי נזהנים אהבה
ורעות ביניהם שבסאמר שפה אחת ודברים אחדים, למדת ששנאו
המחלקות ונגדל השלום, עין שם, וזה ממש בדברי רבינו זיל הפלג,
שער פגמים של דור הפלבול הייתה מחתמת המחלקות ומריבות

שׁבִּינֵיכֶם, כי בזוה אי אפשר להגיע אל התרבות, מה שאין בין דור הפלגה שהיתה שפה אחת ודברים אחדים, והיה שלום ביניהם, חיו עדין יכולם לבוא אל התרבות, ולכן לא נגענו בmoment, רק בשראה התקדוש ברוך הוא שאותות ביניים גראמה מרידה נגענו, כי לא היה מני שסביר להם את התרבות, נגענו מודה בנגד מודה, ויפץ הרותם ממש על פניהם כל הארץ שלא יוכל להוציא מoitם לפועל, והכו, והשם יתברך יוננו להגיע אל השלום הנפלא, ולחשיג התרבות הנרצחה, עדי נזכה לראות בתקון העולם שיטקו עולם במלכות שדי, במהרה בימינו אמן ואמן.

